

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in front of a historic building. The man, with dark hair and a beard, is wearing a white shirt and has his arms around the woman. The woman, with styled brown hair, is wearing a vibrant green, pleated, off-the-shoulder dress with a lace bodice. She is also wearing a large, ornate necklace with green and clear stones, matching earrings, and a ring. The background shows a grand, ornate building with many windows and arches, possibly a palace or a grand hotel, with some greenery in the foreground.

Lynne Grahamová
Království
pro Popelku

LYNNE GRAHAMOVÁ

KRÁLOVSTVÍ
PRO POPELKU

PŘEKLAD

CECÍLIE PIŠTILOVÁ

Milá čtenářko,

taková přehlídka nic moc tatínků, tak by se taky daly nazvat knížky, které tento měsíc vycházejí v edicích Sladký život a Sladký život Duo. I když slova „tatínek“ je škoda pro otce, jaké měli Ráfík (Království pro Popelku), Benedetto i Angelina (Hrad v Itálii), bratři Brunettiové (Chybička v plánu), Thea a Christo (Prchající nevěsta) nebo Maxim (Réva z Burgund). A těžké to se svým otcem měl nakonec i Luca (Skandál za miliardu)!

Zastavme se ještě u Království pro Popelku. Na příběh Izzy naváže za měsíc vyprávění o její sestře Maye. To se bude jmenovat Italův dědic. A osamělý sirotek není ani příběh se jménem Chybička v plánu, o modelce Alessandře. Je to totiž už třetí – a poslední – díl řady o mladých lidech spojených značně komplikovanými vztahy a historií rodiny Brunettiových. Dva předchozí díly se jmenovaly Software pro lásku a Smlouva s Italem.

A když už takhle chválím své vlastní knížky (což samozřejmě není moc pěkné ☺), chtěl bych Vás upozornit na Hrad v Itálii, který velmi zajímavým způsobem zpracovává známou legendu o vražedném Modrovousovi, a Prchající nevěstu, kde se na scéně objevuje jedna z – podle mého názoru – vůbec nejkomplikovanějších hrdinek v mých romancích.

Snad Vás tyto mé povídky také zaujmou!

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

KRÁLOVSTVÍ PRO POPELKU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella's Royal Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Cecílie Pištilová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7705-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7706-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7707-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Korunní princ Ráfík al Rahman ze Zenary vešel s nenuceným úsměvem do strýcova soukromého salonku. Převyšoval starého pána dokonce i ve chvíli, kdy sklonil svou hrdou černou kšticí v uctivé pokloně, a to i přesto, že strýc navzdory protokolu povstal na uvítanou.

„Ráfíku,“ oslovil jej regent vřele.

„Posadte se, pane, ať nepohoršíte své strážce,“ pobídl jej Ráfík rozpačitě.

„Už ve dvanácti letech jsi byl mým králem a vždycy jím budeš,“ odvětil Džálil tiše. „A až za nějakých osmnáct měsíců odstoupím, právoplatně se jím staneš.“

To Ráfíkovi nebylo třeba připomínat, vždyť ve svých osmadvaceti letech stále narážel na omezení, která výkonná rada státu vyhlásila poté, co se princ Džálil stal královským regentem a dostal za úkol vychovat osiřelého synovce. Bylo rozhodnuto, že po překročení třicátého roku se Ráfík oficiálně stane dospělým a usedne na trůn svých předků, ale sám už se dávno cítil připraven. Musel si však přiznat, že jeho strýc je vynikajícím vládcem i opatrovníkem – přinejmenším vládl nesrovnatelně lépe než Ráfíkův zesnulý otec Azhar. Azharova zhýralost

a zkorumpovanost vrhla na celou dynastii stín opo-
vržení.

Nepochybně právě vzhledem k otcově hanebné minulosti musel Ráfík i s bratrem Zajjnem podstoupit tvrdou tradiční výchovu, již provázely na každém kroku zákazy. Všichni se totiž báli, že se Ráfík či Zajjn začnou povahově podobat otci, ačkoliv sám Ráfík o tom dost pochyboval, jelikož byl už dlouho přesvědčen, že se otec svých největších hříchů dopouštěl v drogovém opojení.

„Chtěl jste, abych se okamžitě dostavil,“ připomněl Ráfík strýci mírně. Ve skutečnosti už se nemohl dočkat, až se bude moci vrátit do svého palácového křídla, kde si trochu odpočine, než se pustí do oficiální zprávy o zenarských finančních investicích, kterou měl vypracovat pro výkonnou radu státu. „Co se stalo?“

Džálil se zhluboka nadechl, přešel místnost a stanul před klenutým průchodem vedoucím na balkon, kudy do salonku proudil čerstvý vzduch zahánějící polední žár. „Chci tě požádat, aby sis s bratrem promluvil o jeho sňatku. Zdá se... že je mimořádně umíněný.“

Ráfík po těch slovech ztuhl a pobledl ve tváři. „Znáte přece můj názor. Zajjnovi je teprve sedmnáct. Je ještě moc mladý.“

Regent si těžce povzdychl. „Chápu, že mi těmito slovy dáváš jasně na srozuměnou, jak ty sám smyslíš o svém vlastním sňatku, který jsi byl v šestnácti letech donucen uzavřít.“

„Nechtěl jsem být neuctivý,“ odvětil Ráfík spěšně a pocítil přitom stud i výčitky.

Nemohl však nečinně přihlížet tomu, jak Zajjn nese následky bratrova rozhodnutí neuzavřít podruhé sňatek. Ráfíkova žena Fádít zemřela před dvěma

lety a již po několika týdnech na něj rada začala dotírat, aby zvážil nový svazek. Jeho soužití s Fádít bylo bohužel bezdětné, přestože lékaři neshledali ani u jednoho z nich žádnou překážku a mnohokrát přitom opakovali frázi „nevysvětlitelná neplodnost“. Ráfík s další svatbou nepospíchal – nechtěl riskovat, že se tohle martyrium bude opakovat. A nechtělo se mu omlouvat za to, že si chce nadále užívat svobody, která mu byla tak dlouho odeprána.

Takové argumenty však strýc nechtěl slyšet a ani jim nechtěl rozumět. Džálil se ženil v mladém věku a jeho manželství zůstalo šťastné. Plně sdílel obavy výkonné rady státu, že právě přílišná sexuální nevázanost vedla ke všem Azharovým skandálům i k jeho pádu. Azhar byl postrach ženské části služebnictva, nevyjímaje ženy dvořanů i přátel. Žádná pohledná žena nebyla v jeho blízkosti v bezpečí. Ráfík však nebyl otrokem sexu či drog, který neustále vyhledává novou příležitost, jak se dostat do rauše.

„Zajjn se *musí* oženit,“ pronesl Džálil pevným hlasem. „Musí ti zajistit dědice.“

„V tom případě se znovu ožením,“ vydechl Ráfík odhodlaně a s truchlivým vědomím, že už nemá na vybranou.

Argumentům ve prospěch nového sňatku odolával tak dlouho, jak jen to bylo možné, a zažehnával vyhlídku, že bude jeho bratr dohnán ke sňatku ve věku, kdy ještě nebude na takovou zodpovědnost dost velký. Byl sice přesvědčen, že ani v případě nového sňatku toho tolik žádaného potomka nezplodí, ale aspoň bratrovi prodlouží svobodu.

„Znovu se ožením,“ zopakoval. „Ale pouze pod podmínkou, že bratr bude smět se vstupem do manželství ještě několik let posečkat.“

„Ani já, ani rada tě přece nechceme nutit do manželství proti tvé vůli,“ namítl starší muž poplašeně.

„Nebude to proti mé vůli,“ zalhal Ráfík pohotově, rozhodnut udělat tu jedinou věc, která jeho bratříčka uchrání před nutností dospět až příliš brzy. „Přece jenom je nezbytné, abych měl ženu. Pokud mám být králem, musí existovat i královna.“

„Když myslíš...,“ regent zaváhal. „Rada samozřejmě velmi uvítá, že ses rozmyslel, a kdo ví? Třeba z nového manželství vzejde dítě.“

„Myslím, že bude lepší předpokládat, že žádné dítě *nebude*,“ namítl Ráfík suše. „A každá potenciální nevěsta by o tom samozřejmě měla vědět předem.“

„A vybral už sis nějakou ženu?“ zeptal se strýc s nadějí.

„Bohužel, ale až se vrátím z další cesty, můžete mi předložit svoje návrhy,“ zamumlal Ráfík a vynutil úsměv. „Žádná žena to se mnou nevyhraje.“

„Vždyť jsi miliardář a budoucí král oslavovaný na sociálních médiích coby nejpohlednější princ Středního východu,“ opáčil starší pán procítěně. „Sociální média se vyjadřují tak nehorázně necudným způsobem!“

„Těžko je můžeme nějak umlčet,“ pokrčil Ráfík rameny. On i jeho bratr byli od takových veřejných forem vyjadřování už dávno odstřižnutí a žili zcela izolovaní od svých vrstevníků. A vzhled filmové hvězdy, který zdědil po zesnulé matce, jež byla vyhlášenou italskou kráskou, ho pouze uváděl do rozpaků.

Jedině díky pevné vůli vystudoval ekonomii, a to navzdory výkonné radě státu, která naprosto odmítala uznat, že mít vzdělaného vůdce by bylo celé zemi ku prospěchu. Navzdory všem omezením byl Ráfík celkem normálním studentem, ale jinak nebylo na

jeho životě normálního vůbec nic. Vždycky obklopen tělesnými strážci, na cestách povinně doprovázen kuchařem a dokonce měl i ochutnavače jídla, protože jeho otce otrávil.

Ráfík si byl skoro jistý, že za tím neštěstím nebylo žádné tajné spiknutí, ale spíš nějaký naštvaný manžel, pomstychtivá žena, či oběť nespravedlivého rozsouzení které si z mnoha kmenových půtek, jelikož král v roli soudce vždy stranil přísluhovačům, nebo si nechal za verdikt štědře zaplatit. Nebylo překvapením, že měl velmi mnoho nepřátel. Zločin byl sice velmi pečlivě vyšetřen, k odhalení viníka nikdy nedošlo. Mnozí lidé sice viděli v králově vraždě nej-různější skandální motivy, ale k započetí soudního procesu chyběly důkazy a státní radě otcova smrt bohužel přinesla spíše úlevu než žal.

Ráfík byl v porovnání s otcem nejen čestný a poctivý, ale byl i velmi dobrý diplomat. Ne že by mu to v roli manžela jakkoliv pomohlo, pomyslel si a div se nezachvěl odporem při pomyšlení na nový sňatek. Naprosto netoužil po další manželce. Přirozeně si nepřál být znovu zahrán do rohu. V manželství se mu zoufale nelíbilo a věděl, že jeho přístup k této instituci je niternou reakcí na to, čím si musel projít. Rovněž netoužil být uctíváný jako zlaté tele, a rozhodně si nepřál znovu upadnout do spárů ženy, která bude toužit víc po dítěti než po něm. Přesto po celou dobu svého manželství zůstal věrný.

Teprve po smrti své ženy zjistil, že existuje i jiný druh sexu, náhodná setkání, která mohou být zábavná i vzrušující, kdy se oba partneři zase rozejdou, aniž by se ohlíželi zpět. Bez závazků, bez výčitek, dokonce si ani nevymění telefonní čísla. Tak mu to vyhovovalo nejlépe, zároveň si však připomínal

otcovu závislost na sexu, a proto své pudy pečlivě ovládal a popouštěl jim uzdu jen zřídka. Ovšem jestli se znovu ožení, bude s takovýmto nezávazným užíváním konec. Trpce si to uvědomoval a taky věděl, že si během příští cesty do Británie najde nějakou ženu, se kterou stráví celé hodiny v posteli. *Bude to můj poslední hřích*, říkal si suše na odchodu od spořádaně žijícího strýčka, *poslední hřích, než se budu muset znovu vzdát soukromí a volnosti...*

Izzy se podívala na hodinky a hlasitě zasténala. Měla *příšerné* zpoždění, a jestli se její úklidová agentura dozví, že zmeškala registraci, tak jí bez pardonu vyhodí. A to si nemohla dovolit, co by si počala se svými tisícovými dluhy za studentskou půjčku a s rodiči, kteří uvítali každou finanční výpomoc.

Ve skutečnosti jim nejvíc pomáhala sestra Maya, její dvojče, jenže se přitom nemusela plahočit po kolenou a drhnout podlahu. Ne, Maya byla totiž výborná v matematice, měla IQ, které se ani nevešlo na stupnici, a na vysokou šla v šestnácti. Samozřejmě dostala grant a stipendium a během studií vyhrála spoustu cen a kdykoliv jenom zatoužila po nějaké té libře navíc, vždycky se našel šikovný projekt, ke kterému ji za peníze rádi přizvali, aby si pohrála s čísly a předvedla ta svá matematická kouzla. Takové přednosti Izzy bohužel neměla, takže musela dřít rukama, aby mohla do rodinného rozpočtu aspoň nějakou menší částkou přispět.

Izzy to ale nevadilo, protože svou rodinu zbožňovala, hlavně malého brášku Matta, který byl na vozíčku. Táta, Rory Campbell, byl žoviální, optimistický Skot s kšticí rudých vlasů, který celý život vymýšlel plány, jak rychle zbohatnout, a když nevyhnutelně

selhávaly, vždycky si půjčoval peníze. Matka Lucia byla Italka z velmi bohaté rodiny, která se jí zřekla poté, co se zamilovala do Roryho, otěhotněla a utekla s ním, čímž si uzavřela cestu ke sňatku s mnohem bohatším a společensky významnějším Italem.

Izzy si ani nevybavovala, že by jejich rodina někdy byla bez finančních potíží a dluhů. Kdyby rodiče netrvali na tom, že musí obě vystudovat, šly by s Mayou okamžitě po dokončení základního vzdělání pracovat. Jenže na nátlak rodičů se obě dvojčata pustila do usilovného studia, aby dosáhla co nejvyššího vzdělání a následně i slušného zaměstnání. Koneckonců, hlavní příčinou rodinných finančních nesnází bylo právě to, že ani jeden z rodičů nedisponoval vzděláním, které by mu dovolilo získat dobrou a trvalou práci.

A přestože nebylo pochyb, že Maya si svůj ambiciózní plán plní dokonale, Izzy shledávala, že se ještě hodně nalopotí, než dosáhne cíle. Zatímco Maya se hravě dostala na Oxfordskou univerzitu, Izzy ve stejném městě studovala na obyčejné vyšší odborné škole, takže spolu aspoň mohly bydlet. Izzy nebyla tak geniální jako její sestra a akademické studium pro ni nebylo snadné. Navíc se děsila zkoušek a byla při nich tak nervózní, že nedokázala pořádně myslet. Právě kvůli první ze závěrečných zkoušek se ráno opozdila a nedostavila se včas do apartmá, které měla uklidit, a přitom ji ještě svírala panika, že zkoušku nezvládla. Kdyby ještě k tomu přišla o práci, bylo by opravdu zle.

Když dorazila do budovy s přepychovými apartmány, uvítal ji udivený člen ostrahy. „Co tu děláte v takovou dobu? Je skoro čas na oběd,“ upozornil ji.

„Ráno jsem měla zkoušku. Mám zpoždění.“

„Zrovna jsem nastoupil směnu,“ odvětil a usmál se na ni, protože byla hezká a kromě toho dost malá,

takže na ni mohl zhlížet z výšky, což se mu poštěstilo jen u mála žen. „Musím se ale napřed podívat, jestli už hosté nedorazili. Po jedenácté hodině bych údržbě klíče dávat neměl.“

„*Prosím*, dejte mi ho,“ žadonila Izzy zoufale. „Jestli hosté dorazí do neuklizeného bytu, je po mně!“

„Tak jenom protentokrát,“ svolil, sáhl pro klíč, a když jí ho předával, zachytil ji za ruku a dodal: „Nezašla byste někdy večer na skleničku?“

„Promiňte, mám přítele,“ zalhala, protože ho nechtěla rovnou odmítnout, když byl tak hodný a odpustil jí pozdní příchod.

„Dejte vědět, až budete zase volná,“ zamrkal na ni, když nastupovala do služebního výtahu vedoucího k zadnímu vchodu apartmá.

Izzy ve výtahu vytáhla z tašky svou růžovou uniformu uklízečky, navlékla si ji a přihladila si rukou zrzavou hřívu kudrnatých vlasů, aby se tolik neježily. Povzdychla si a uvědomila si, že si ani nepamatuje, kdy byla naposled na rande. Musela se učit, odpracovat v týdně několik uklízacích směn a o víkendech navštěvovat rodinu, takže měla hodně málo času pro sebe. Volný večer byl pro ni přepych a obvykle ho strávila tím, že si doma zalezla s nějakou dobrou knihou, nebo se s Mayou dívaly v jejich malém, nevlídném bytě na film. A přece jí táta vždycky říkal, že v mládí si člověk užije nejvíc zábavy! *To teda určitě*, pomyslela si suše a upřímně si přála, aby se jí ten chlápek od ochranky aspoň trochu líbil, protože zatím jí v tomhle ohledu žádný muž dost nezaujal.

Kráskou rodiny byla samozřejmě Maya – měla rovné blond vlasy, dlouhé nohy a dokonalý obličej. Izzy byla rudovlasá, měřila sto padesát plus nic a byla trošku vyvinutější, než by se jí zamlouvalo. Když šly

s Mayou po ulici, všichni muži se otáčeli po její sestře a Izzy si skoro nikdo nevšiml. Sice byly dvojčata, ale zdaleka ne identická.

Izzy odemkla zadní vchod apartmá, pospíšila si dovnitř a vytáhla ze skřínky pro údržbu věci na úklid a čerstvé povlečení. Kuchyň jen krátce zhodnotila pohledem. Bude ji muset uklidit tak jako tak, ale tahle část bytu většinou moc údržby nepotřebovala, protože apartmá obvykle obývali turisté a obchodníci, kteří chodili na večere, nebo si jídlo objednávali. Podle pravidel měla většinu času strávit v koupelně a na záchodech a zajistit, že zůstanou bez poskvrnky, takže se vydala rovnou do koupelny, která sousedila s velkou ložnicí.

Ráfík měl za sebou náročné ráno. Při odjezdu z letiště došlo k nehodě a dvě třetiny jeho ochranky skončily i s kuchařem v nemocnici. Naštěstí se nikomu nic vážného nestalo, ale Ráfík stejně strávil několik hodin v nemocnici a teď byl unavený a hladový. Neměl vůbec náladu na strýcovo vyšilování, že se jeho synovec potuluje po cizí zemi jen se dvěma osobními strážci. Regent trval na najmutí dodatečné ochranky, pro všechny případy, přestože Ráfík přijel do Oxfordu jenom otevřít výzkumný ústav, který sponzoroval, a hned následující den se měl vrátit domů.

Když mu přesně v té chvíli, kdy vyšel ze sprchy, vrazila do koupelny cizí ženská, měl toho právě dost a spustil na ní našťvanou tirádu v rodném jazyce, a domáhal se, aby mu sdělila, co je zač, jak se sem dostala a o co jí sakra jde.

Jenže pak – zatímco si zuřivě utahoval ručník kolem štíhlých boků – se na ni podíval pozorněji a okamžitě zmlkl, protože se na ni podíval pozorněji

a zjistil, že vypadá víc jako dítě než jako žena a že je celá zkoprnělá děsem a překvapením a tváří se zahanbeně nad omylem, kterého se dopustila.

Jakmile Izzy se zpožděním zjistila, že je koupelna ve skutečnosti obsazená obrovským bronzovým chlápkem oblečeným jen do mrňavého ručníku, který se ji celý naštvaný chystá konfrontovat za její drzost, celá ztuhla. Vyděšeně na něj zírала, žaludek se jí svíral a ona od něj nedokázala odtrhnout zrak, protože byl – *doslova* – nejkrásnější chlap, jakého kdy potkala. Rozcuchaná černá kštica zvýrazňovala jeho neobyčejně tmavé, hluboko posazené jantarově zlaté oči. O řasy by mu klidně mohla zakopnout, lícní kosti by zahanbily kdejakou supermodelku a náznak strniště zvýrazňoval silnou, mužnou čelist a široké smyslné rty. Byl prostě božský. Jen co ji ta nepatřičná myšlenka napadla, sevřely jí zezadu ramena dvě pevné ruce a stáhly ji zpět. Tvář jí zahořela studem.

„Moc se omlouvám!“ spustila kajicně. „Myslela jsem, že je byt prázdný.“

„Kdo jste?“ naléhal Ráfík netrpělivě.

„Úklidová služba,“ přiznala Izzy a krátce se rozhlédla po obou chlapech velkých jako hora, kteří ji svírali z obou stran. „Klídek, hoši. Nepřišla jsem nikoho přepadnout!“

„Jak jste se dostala dovnitř?“ vypálil na ni Ráfík další otázku, ale zároveň naznačil členům své horlivé ochrany, aby dívku pustili. Připomínala mu porcelánovou panenku. Měla právě tak světlou pleť a zářivě modré oči a vlasy v nezvyklé barvě leštěné mědi se jí divoce vinuly okolo srdčitého obličej jako houf velkých otazníků a spadaly až na ramena. Navzdory prvotnímu dojmu však nebyla dítě. Nyní si uvědomil plné křivky jejích prsou a boků a prozkoumal je